

ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ.

БРОЈ 4

БЕОГРАД - АПРИЛ 1935

ГОДИНА III

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Уредник
ДАРИНКА ЛАЦКОВИЋЕВА

Мајка са одојчешом.

БЕОГРАД
Штамперија „Скерлић“ — М. К. Цветановића — Краљице Наталије 12 — Телефон бр. 20.732

1 9 3 5

САДРЖАЈ:

1. Девојка сама себе описује. — 2. Је ли морала у гроб? —
3. Хигијена новорођенчета на селу. — 4. Не псуј. — 5. Свирач. —
6. Страховите последице родитељске непажње. — 7. Да не овцу бацио, платио главом својом и упропастио целу породицу. — 8. „Дух“ у селу Крњеву код Смедерева. — 9. Наша кухиња. — 10. Колачи од куваног теста. — 11. Наша пошта. —
12. Мудрост и лудост.

Пре но што отвориш „Сељанку“ запитај се да ли си своју дужност учинила и послала претплату за лист. Ако ниси, учини то одмах, јер ће ти се лист обуставити. Лист је селу намењен, зато водите рачуна о њему, да не пропадне, јер се штампа листа плаћа готовим новцем, и зато од вас зависи хоће ли лист излазити.

Д. Л.

СЕЉАНКА

ЛИСТ ЗА ПРОСВЕЂИВАЊЕ ЖЕНЕ НА СЕЛУ

Издава се почетком сваког месеца. — Годишња претплата 24 дин.
Поједини број 2— динара.

Власник и уредник

Даринка Лацковићева

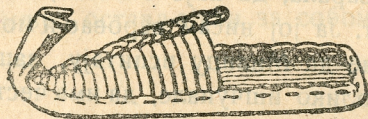
Милоша Великог бр. 46

Поштански чек 56.440

Девојна сама себе описује

— Народна песма —

Ој девојко Смедеревко!
Окрени се амо доле,
Да ти видим лице твоје. —
Ој јуначе, румен био!
Јеси л' иш'о у чаршију?
Јес' видео лист хартије?
Онако је лице моје.
Јеси л' иш'о кад у Крчму?
Јес' видео рујно вино?
Онаке су јагодице.
Јес' ишао низ то поље?
Јес' видео трњавице?
Онаке су оке моје.
Јеси л' иш'о покрај мора?
Јес' видео пијавице?
Онаке су обрвице.

Је ли морала у гроб?

Ових дана спустисмо у гроб, у хладну земљу једну добру жену, примерну другу свога мужа и нежну мајку своје још незбринуте деце. Умрла је сељанка Милица из нашег лепог, али заосталог села. Једва је прешла четрдесету годину свог тешког, али часног и поштеног живота. Била је вредна, уредна домаћица, које је водила бригу о својој кући, мужу и деци. Са суседима и познаницима је била блага, учтива а према сиротињи и навољнима нежна и издашна. Цело село ју је отпратило до вечне куће, и сви су јој спустили по грудну земље у раку, да би јој мајка земља била лакша. Са земљом спустила се и која топла суза у вечну Миличину кућу.

Као што видите, смрт добре Милице је обавила у црно не само њеног мужа и децу, него је искрено ожалостила и цело село које је изгубило, са Милицом, једну добру, поштену сељанку, која је била од користи и на дику целог села.

Од чега је Милица боловала?

И да ли је морала баш сада умрети или је могла још коју годину поживети за срећу и напредак своје куће и своје још незбринуте деце?

На жалост, морам вам рећи, драге читатељке, да је Милица могла поживети још коју годину. А ко је крив што је смрт Милице пре времена дошла? Крива је и Милица а још више је крив наш чедни стид а и незнање наших сељанака. Да вам испричам како је све било са нашом Милицом.

Као лекар, често пролазим кроз село и залазим у болесничке куће. Ту се видим не само са болесницима, него и са здравима, са болесничком родбином, познаницима и пријатељима. Ја сам се чешће сретао и виђао и са Милицом, која је била пуна, једра, румена лика и весела погледа. Последњу годину дана ми се Милица почела нагло да мења. Изгубила је руменило са лица, побледела, пожутела, измршавела, лице јој се почело брчкати, ход јој постао тиши и тежи, снага ју је почела полако остављати, а умор јој се лако јављао у послу. Ја сам Милицу питао у више махова, да ли је болесна, а она ми је увек одговарала, да није болесна, већ да има брига, као и сав други свет. Ја јој нисам веровао и молио сам неке познате старије жене да Милицу испитају, зашто копне и вене. Оне су из ње толико ишчупале, да има честа и јака крварења, да се често виђа. Кад сам то дознао поручио сам Милицу да

треба хитно да се прегледа лекарски. Она је одлагала лекарски преглед, јер се стидила, као све наше чедне жене. Ја сам по женама чешће поручивао Милицу да дође на преглед, док болест није отела маха и када помоћи не буде више било. Жао ме је било жене и добре матере, те објасним њеном мужу и старешини да је преко потребно да се Милица прегледа. Он је, са неким старијим рођакама, тешком муком наговорио Милицу да се прегледа. Милица је тада већ била јако опала и пропала. Ослабила, омршавела, сенка од жене, која се једва креће, чисто посрће. Прегледао сам Милицу и моје се црне слутње обистиниле, Милица је имала *рака* у материци. Рак је обухватио дубока корена не само у материци него и у утроби. Милица је изгубила много крви из ране, која се од рака начинила на материци, а други рак јој је отровао крв и цело тело, које се почело рушити и пропадати. Можда се рак са материце почео преносити и у друге делове тела кроз крв која брзо струји. Доста то, да је болест Милицу била надјачала. Смрт се нагло приближавала. Изгледа за оздрављење није више било. Да је раније дошла по помоћ, нашла би је. Да је одмах дошла чим је почела добијати честа и неуредна крварења (прања), могла би се Милица спасти, операцијом и зрачењем, Ренгеновим или радијумовим зрацима. Али овако, овако је морала сирота Милица пре времена, оставити своју милу кућу и лећи у ледену раку.

Миличин пример нека је опомена свим нашим женама из села и градова, да се брзо јаве лекару, кад им се месечно прање отегне, ако губе много крви или ако им крварења често долазе, чешће него што долазе месечна прања. Таква крварења могу да су почетак рака у материци, који се може излечити или провлачити годинама, ако се тражи хитна лекарска помоћ. Не стидите се добре жене од лекара. Лекари су помагачи и пријатељи људског рода, који траже болести и боре се са њима, а чувају, до смрти болесничку тајну, болесникову болест. Зато се не бојте лекара, него им идите, на време, поверите им своје невоље и слушајте њихове савете, јер ћете тако продужити свој век, на радост куће и деце, а нећете морати, пре времена, као и наша добра Милица, лећи у хладну земљу, остављајући за собом јад, плач и жалост.

Хигијена новорођенчета на селу

Како деца услед нехигијенских поступака
родитеља страдају.

Разлике скоро никакве не постоји на селу између сиромашних и имућних породица у погледу хигијене. У сваком селу владају исти обичаји и за богате и за сиромашне. Сеоским мајкама су многи обичаји скоро светиње и тешко их остављају, јер је наш народ много сујевјеран. Под каквим се тешким условима порађа, и како се новорођенче доноси на свет, није никакво чудо што мала деца још у почетку свог живота силно страдају и умиру. Наша Сељанка ради и дању и ноћу, она се порађа и за време копања, жетве и других тешких радова, она се не штеди нити је ко у кући штеди, јер је

Мајка са одојчешом.

то срамота да се зна у кући да се приближава време порађања.

Новорођенче на селу оставља се обично на бригу баба и надрибаба. Одмах по рођењу подвезу пупак врпцом од вуне или конопље, затим то пресеку нечистим макама или ножем па и српом који стоји сакривен на тавану и чека своју жртву! Окупају га, најпре у хладној води, јер постоји народно веровање да ако тако учине неће никада осетити хладноћу. Безброј болести прете детету, безброј мана може стећи, које могу дете за цео живот да упропасте или му донесу смртоносну болест. Наше мајке на селу требало би више просвећивати у погледу порађања и погледу хигијене, само је мало оних који иду по селима чешће, а мало је и оних који виде шта треба селу дати. Има много начина како би се сељанци помогло, али има мало особа које би се примиле тог дивног и корисног рада.

Подигнимо Сељанку као мајку, суђругу и домаћицу, ја ћемо добити напредно село и напредан народ.

Не псуј!

У нашем народу влада једна врло ружна навика, а то је — псовање. Псују сви: и стари и млади, и жене и људи, па се чак и из устију чисте и невине дечице чује погрдна реч. Куд год пођете, свуда се чује псовка, почев од механе, па на улици, у кући, не само сељачкој, већ и господској, чак и у порти цркве ружне речи не силазе са устију људи. Псују и онда кад се љуте, и онда кад су радосни, кад су пијани и кад су трезни, псују, не примећујући сами то, јер је то већ ушло у навику, постало нешто, без чега се не може бити.

Наш народ је познат због тога што псује не штедећи ништа свето, па чак и оно име које сви људи највише поштују, чак се и то име Мајке Божје чује у псовању.

Па зар је то лепо?! Зар да нам псовка буде обележје?! Ако ми хоћемо да наш народ буде исто тако културан и напредан, као што су други народи запада

и севера, морамо се борити са тим да излечимо ову болест псовања.

Зар ми можемо очекивати неке среће и успеха у пословима кад све почињемо и завршавамо псовком, иако не желећи да некога изгрдимо. Чула сам једну стару сељанку која је говорила после трагичне смрти нашег љубљеног Краља: „Ето, убише нам Га, јер смо увек само псовали, па чак и Мајку Божју псовали.“ Можда је и имала права... Јер не смемо ничем добром да се надамо, ако будемо увек псовали.

Зато, обраћам се вама, наше добре сељанке: мајке и девојке, борите се са том болешћу, учите вашу децу још из малена да не псују, не употребљавајте саме оверужне речи, које само понижавају човека. Па и ви, девојке, које треба да сте узор чистоте и лепоте, немојте никад псовати, јер то вређа ваше чисто девојаштво; учите ваше сестре и браћу да они то не раде.

У нашој лепој домаћичкој школи Краљева Фонда никад се није чула ружна реч, зато су је сви поштовали, зато су њене ученице и биле тако добре и чисте. Ја мислим да су они и кући својој однели то сазнање, да је псовка врло ружна појава и да и другима, а најпре својим укућанима то говоре и боре се са том, поштеног човека, недостојном навиком.

И тако, наша добра сељанко, не дај да се у твојој кући и из устију твојих укућана чује ружна реч, и сама показуј пример тиме, што је нећеш никад употребити!

Марина Баицки, учитељица

Свирач

— НАСТАВАК —

— Није ништа. — Ама то не може бити без ничега!... Што си тако црвен?... Раде окрете главу, и ману на њега руком. — Није ништа!... Глава ме нешто боли... Месец се пробија кроз облачке, по нека звездаца сјаји између облачака; птице цвркућу у чести; из села се чује лавез паса и као неки говор...

Рада се налактио крај ватре, па будан сања... Миљана, Миљана, и само Миљана!... Њене га очи гледе и греју, мило

и мило. И као да му неко набаци неку копрену на очи: трепавице му клонуше... Он заспа... И као Миљана с њим на неком вису, а пред њима неке честице. — Миљо! — вели јој он — ајдмо онде. Видиш, врућина и сунце пече, ајде у лад... — Ајде! вели она. Де, да седнемо овде, под ову леску. И седоше. И она га гледа, гледа. А њене граорке сјаје се као драги каменови.

Нешто га силно опече, и он се трже: рука му пала на жеравицу: опиљио се... Погледа у небо... Зорњача у велико избила; небо чисто као стакло, хиљадама птичијих гласова цркуће; и блистава сунце румено. Он се прекрсти, па устаде и оде на бунар, што беше ту, у њиви. Пошто се умιο, он се окрену истоку и мољаше се Богу из свег срца... Тада узе двојнице... И јекнуше звуци, божанствени звуци... Он тако до сад није свирао. Не беше то песма никаква, беше то душа његова; беше то љубав, коју је он слао Богу, небу, ваздуху, пипаци, људима... целом свету...

Освануше Благовести. Тога дана он оде својој кућици. Кад је отворио врата, лице му мркну при погледу на раскопано огњиште. Уђе у собицу. Беше то мала собица, али у њој не беше ни једне стварчице. Он седе на праг и уздану:

— Еј кућо моја!... Тешко нешто навали му се на груди. Кануше и две три сузе... Кад се мало разгалио, он се опет врати у кућу. — Па шта?... мишљаше он. — Зар ово опет не би могла бити кућа?... Може, богме, те још како... Ја ћу ово да оправим, па ће бити као кућица!.. Имам зараде за две године двадесет и четири дуката. Потрошио сам за одело. Шеснает ми још остало код газда Петра... Да дам осам, па да је оправим из нова... Замолићу газда Петра да ми да за један дан Гојка да преправимо и претресемо ограду... Ја ћу којим свечаником сести те начити кревет, онаки исти као што сам начинио и газда Петру... наместићу га овде; а овде ћу један-сточић!... Да ви'ш онда што ће бити кућа!... Нећу се застидети ни најбољег газде!... Срце му је лупало... Та га мисао сасвим обузела. Кад све то уреди, онда ће преко чиче Павла — који га пази као рођеног сина и који с газда Петром живи као с братом — поменути за Миљану... Што не би?... Ја сам истина сирома, али ко се родио са газдалуком?... Шта ми је то?... Ја могу радити за десет!... И чикам сваког ко може и ко зна боље од мене!... Јес', чикам!

— Ала ће ово бити кућица!.. Ја; Бого, вољени Бого!... Моје среће неће бити нигде!... Да ми да Краљ краљевину и Цар царевину, ја би им реко хвала вам!... Ево мени моје Миљане, ево мени моје кућице и слободице, и ево ми моје две руке! Није могао дуго да се отргне од својих мисли и своје кућице... Увече уђе у газда-Петрову собицу. — Газда Петре! Шта је синко? — Колико имам код тебе зарађени пара? — Имаш, синко шестнаест дуката. А што питаш; да нећеш да изиђеш? — Нећу газда! Мини је добро под твојим

кровом као у мајчином трбуху? али ти знаш да ја имам своју кућу. — Да ниси рад, синко, да се окућариш?... Ако је то, да ти сад платим. Нећу сад, газда Перо!... Него како код тебе раде мајстори, како би било да и' погодиш да оправе и моју кућицу?... — 'Оћу, сине! — Ал' сасвим да је оправе! — Сасвим, да буде као нова!... 'Оће ли бити доста пара. Још ће и претећи!... Нећеш потрошити ни половину. Још ћу да је покријем и црепом!... Ради се завртеле сузе у очима.. Његова кућица, па још црепом покривена!... Па још ће му остати пара!.. Па шта онда овај свет виче: тешко стећи?... И још нешто, газда Петре! — Шта синко? — да ми даш једног дана Гојка пошто изоремо — да претресем ограду на авлији. 'Оћу синко! Даћу још и прошћа и пружа... А кад мислиш свадбовати, да те бар окућим ка рођеног сина?... Тамо, после!... Кад све уредим вели Раде, а срце му бије... А јеси нашо цуру?... Горела му је реч на уснама. али не смеде изрећи, него рече: Нисам још. — Добро, синко, а ти меркај. Само пази!... Немој да се залетиш!... Ти си вредан и паметан. У теби је пуно вруће проје! Немој какву рђу! — Нећу рђу, газда Петре, нећу рђу!... — Добро синко. Сутра ћу се погодити с мајсторима.

Рада изаће. Сузе радости лиле су низ његове једре обрале. То беше више него што је замишљао... На вратима се сукоби са Миљаном. — Миљо! Ај! — Куд ћеш? — 'Оћу тати Чујеш, кад изиђеш, морам да говорим нешто с тобом. Ја ћу бити у дворишту. Миљана. — Шта си ме звао? да те нешто запитам. — А шта? Да ово који дан — кад оградим баштицу или моје кућице — да ми посејеш босиљком. — Шта?.. Ти 'оћеш да изађеш онда од нас? — Нећу! Па што ће ти босиљак? — Волим босиљак и волим овај... да га ти посејеш! — Добро 'оћу! — Е, 'вала ти!... до неба ти 'вала! викну он и погледа у небо. Па онда наже и побеже у воће...

Газда Петар одмах, сутра дан, погоди мајсторе, да Радину кућу оправе. Он се прими и да их храни. Погодба беше угљављена за шест дуката. Весео је Раде, нигде се не стањује. Непрестано трчи и ради. И чему се није ни чудити — избегава сваког, све воли да је сам.. Обично побегне у њиву. Ту се завуче у какву честу. Око њега буја раскошна природа, а он се замисли, или узме двојнице те свира. Кад свршише орбу, он поче с Гојком да претреса ограду око своје авлије. Видели су сви укућани да је наумио да их остави. Имао је две њивице, па је и њих поорао и засејао. У свему беше му на руци газда Петар. Он му је дао у семе и плуг и све цабе... Копају ровић, док га тек Гојко упита: — Славе ти, Радо, ти 'оћеш да изиђеш у своју кућу? — Ја! — То је добро. Истина мени је жао, — а и свима је што нас остављаш, али то је добро!.. Па 'оћеш да се жениш? — Ја!... А коју ћеш? упита Гојко, па се наслони на будак и загледа

у њега. Он ћуташе. Мислио се, да ли да повери Гојко?... Али не! — Збиља, коју ћеш?

— Још не знам ни ја,

У тај пар дође Миљана.

— Ево и мене да засејем босиљак. Јеси ли ускопô?

— Јесам. И земљу сам уситнио, само да се посеје — рече Раде.

Па оде с њом да јој покаже где ће.

— Е, ово је добро. Знаш шта, Радо? — рече Миљана.

— Шта?

— Имам ја још доста другог цвећа, па да засејем; нек имаш цвеће кô и ја.

— То!... То!...

Страховите последице родитељске непажње

Изгорела је петогодишња Славка, ћерка Ивана Ковачевића, земљорадника из села Оточца, код Велике Горице. Иван је био отишао послом у Загреб, а његова жена у шуму по дрва. Код куће је остала сама мала Слава. Играјући се, Слава је у дворишту наложила ватру, која је зачас захватила неку сламу и отпатке од дрва. Хаљина несрећне девојчице запалила се и она је зачас била сва у пламену. Када је стигла њена мајка из шуме, нашла је Славу онесвешћену и онакажену од опекотина. Несрећна девојчица умрла је после неколико часака.

Да не би овцу бацио, платио главом својом и упропастио целу породицу

Побеснео је Влада Бранковић, земљорадник из села Чубуре, недалеко од Ражња. Влада је пре 20 дана заклао једну овцу коју је био ујео бесан пас. Кожу је продао, а месо, заједно са својим укућанима, појео. Сада су наједном примећени знаци беснила на Влади, кога су сељаци једва савладали и одвели среском лекару. Лекар је је одмах предузео, све да спасе његове укућане, који су такође за ражени овим месом. Влада је упућен у болницу, али нема изгледа да ће остати у животу.

УЗБУНА ЗБОГ „ДУХА“ У СРЕЗУ ВЕЛИКООРАШКОМ

„Дух“ у селу Крњеву код Смедерева

Да би натерао оца да га ожени и да му подигне нову кућу, 15-годишњи младић је неколико ноћи као „дух“ увнемиравао укућане

Смедерево, 2 фебруара.— Има већ неколико дана како се у кући Тасе Миленковића-Ђукиног, у селу Крњеву, „појављује“ дух. Ова вест се муњевитом брзином пронела кроз сва села у Срезу велико-орашеом и изазвала велико интересовање.

„Дух“ је дању спавао, а ноћу је правио лом у кући: гасио светлост, тукао све по кући и јурио напоље, бацао дрва, лупао. Затим је „прорицао“ судбину многих људи у Крњеву. Поред тога „дух“ је свирао и терао присутне да играју. Тако је јуче на ноћ „дух“ рекао Таси, да ће после десет дана да се опије и да ће том приликом заклати свог 15-годишњег сина.

Ове приче о духу у Крњеву проносиле су се на различите начине кроз околна села, тако да је другог дана од „појаве духа“ дошло у Крњево преко 2.000 душа. На њихово велико изненађење „дух“ се појавио сам у Тасиној кући, али нико од присутних није смео да уђе унутра.

Прексиноћ је из Сараорца једна велика група људи отишла у Крњево, пошто је интересовање за „појаву духа“ достигло врхунац. Увече око 10 часова „дух се појавио“ као и пре три-четири дана. Овом приликом неко од присутних предложио је газда Таси, да чим „дух“ угаси лампу, он одмах да упали шибицу. Он је то одмах и учинио и на његово велико запрепашћење приметио је, како његов син свира у прсте. Видевши ово Таса је одмах напао свог сина, и пошто га је изударао, он је све признао.

Младић је постао „дух“ да би дошао до нове куће и да би се оженио. Таса је био прилично груб према њему и он му је зато као „дух прорекао“ да ће убити сина, само да би поступио нежно према њему. Младић је хтео да се ожени

*Срећа има крила, а ши имаш очи,
Па како је видиш, а ши за њом скочи.*

Љубомир П. Ненадовић

једном девојком коју је много волео, али ова је захтевала да му отац направи нову кућу, па ће тек онда да се уда за њега. Међутим, његов отац није хтео да сагради нову кућу, и како младић није могао да прежали девојку, дошао је на идеју да у кући инсценира појаву „духа“, који би Тасу приморао да сагради нову кућу и на тај начин да се дочепа девојке. То би можда и остварио, јер Таса је већ говорио „духу“ како ће саградити нову кућу, али је запаљена шибица све покварила

С. Ђ. И.

Наша кухиња

Јело од младих коприва.

Набери младе коприве и спусти их у кључалу воду, коју си посолсила, оцеди и сасецкај ситно ножем. Сад направи запршку, кашику масти са кашиком брашна пржи да буде жута додај туцаног белог лука и пропржи мало са луком сад спусти коприву и нали мало топле воде и пусти да се кува сад додај на котурове сечене суве кобасице и опет нека се кува али сад истија, можеш у запршку додати мало алеве паприке да се пропржи ради лепше боје, Ово је јело врло укусно. Ако немаш кобасице, а ти исеци на коцке сувог меса или сланине. Озго можеш метнути мало киселог млека.

Колачи од куваног теста.

У лончић сипај пола литре млека и стави на ватру да ври, додај једну кашику шећера и једну кашику масти кад се маст у млеку истопила спусти четврт киле брашна и то сад мешати на ватри док се брашно не изједначи. Затим дигни лонче са ватре и остави да се охлади, кад се охладило, додај пет жуманаца и пену од 5 беланаца, сад то добро умути догод се не умешају добро јаја са тестом. Подмажи тепсију или плех, вади тесто кашикицом као пусле и ређај по тепсији и пеци да буде жуте боје, вруће посипај ситним шећером који је помешан са туцаним циметом.

Наша пошта

Г-ци Катарини Димовић учитељици — Прилеп.

Срдечно вам честитам верење са господином Андоном С. Шапчевићем, радујем се што се удајете за учитеља, јер ће те заједнички видети у селу недостатке и заједнички радити за добро села.

Вас и вашег вереника искрено и срдечно поздравља
Д. Лацковићева.

Драга госпођице, већ је прошло доста времена од како вам нисам писала, али немојте мислити да сам вас заборавила. Драга г-це могу вам јавити да се налазим у новом месту, венчала сам се 17-И, жао ми је што нисте дошли, ја сам вам писала једно дугачко писмо и звала сам вас на моју свадбу и моје другарице, и неznam шта је узрок да нисам добила одговор. Драга г-це ја се сада налазим у Стручи па вас молим да ми шаљете „Селанку“ на ову адресу:

Срмена Цветичанин — Струга — Кнез Арсена ул. 66
Љуби вам руке ваша ћерка

Стрмена.

Вел. Бечкерек, 20/II-1935.

Поштована госпођице.

У прво време морам да вас замолим да ми опростите на моје дуго ћутање, било је разлога и зато нисам писала. Драга г-це, ја вам желим да вас моје писмо здраву затекне и јављам вам да сам се удала, али због претешке жалости за нашим добрим и љубљеним Краљем нисмо правили весеље, него смо се само тихо венчали. У новом животу сам се лепо снашла, мужа имам доброг и лепо се слажемо, родом је црногорац из Беране од Вешковића. Данас сам вам послала

новац за „Сељанку“. Сада примите много поздрава од мога мужа и љуби вам руке ваша Меланија.

Молим вас да јавите мојим другарицама да сам се удала.

Драге моје и миле другарице, опростите што вам се нисам као удата јавила али вас ипак грли и љуби ваша

Меланија.

Избиште 28-II-1935 г.

Драга и мила госпођице,

Јављам вам да је наша и ваша Евица добила још једног синчића пре два дана. Пре порођаја је врло добро изгледала, крштење ће бити у недељу. Пре неки дан писала сам г. Доктору и он ми одмах отписао и послао књиге и летке о здрављу и поуке против заразних болести. Ја ћу ове књиге да раздам женама које су у Колу сестара и другима, тако да би могле што више њих да прочитају ове корисне књиге. Ја бих вас молила ако би имали једну малу и лепу мустру за чупавац да ткам. Много вас воли и поштује ваша ученица.

Мара Јованчић.

Драга моја Маро,

Ево ти сад тек одговарам, јер ти знаш да сам ја сад једнако била на путу по нове ученице и зато ти нисам послала мустре. Али ја се надам да нам ти дођеш у госте, ти ниси далеко од нас, па да видиш какве сад ажуре имамо, ти ћеш се радовати кад ово све видиш, и онда ћу ти дати неколико мустара за чупавце. Ти имаш ретко добре родитеље и они ће тебе пустити да видиш и твоје нове другарице.

Мају баку златну много поздрави као и твоје добре родитеље, а тебе увек воли твоји

Лацковићева.

Жабар, 16-III-1932 г.

Мила госпођице,

Баш нико не може знати колико сам радосна била када сам прочитала наш лист „Сељанку“ па видела да ми пишете. А већ сам мислила да сте ме заборавили. Сетите се драга г-це мене, а ја се вас увијек радо сећам и ваших добрих саветета као свог родитеља. Драга г-це ако нисам много задоцнила ја би вас свесрдно молила да примите једну девојку из

мога села зове се Наста Чонић, много је добра, чини ми се да се не би никад за њу постидели само је то једина погрешка што незна писати, па се много плаши. А ја сам јој објаснила да је тога било много те се за кратко вријеме науче читати и писати. Молим вас где да ми јавите да ли ће бити примљена јер она жељно очекује одговор не бил ступила у ту сретну школу, јер јој се све свиђа што јој покажем, а ја сам најзадовољнија кад им показујем своје знање, јер сам рада да се те сретне поуке шире по цијелом нашем селу. Срдачно вас поздрављају сви моји кућани и љуби вам руке ваша захвална ученица

Даринка Стојчевић

Молим метните ово у наш лист „Сељанку“. Горици Илић

Драга Горице шта је с тобом те ми тако дуго вријеме ништа не пишеш. Еј Горице зар то може бити од онаке наше сестринске љубави, ти знаш да ја сада немам близу другарице, јер као што ти је познато да смо нашу добру и никад незаборављену Цвету изгубили. Поздрави све твоје укућане а тебе се увијек радо сећа мила моја твоја

Дара Стојчевић.

Г. Петку Божовићу — Косовска Митровица.

Ученице домаћ. школе Краљева фонда могу бити само сељанке из добре сељачке куће да може своје знање у кући применити. Да је сељанка врло би је радо примила из тог краја.

Поздрав

Д. Лацковић.

Писано 28-II Велаче 1935 г.

Дрење — Ђаково.

Драга моја незаборављена госпођице,

Ево да вам јавим да сам хвала Богу жива и здрава, које здравље и весеље и вама желим од драгога Бога. Драга г-це ја сам врло захвална са оним корисним знањем што смо у нашој милој школи учили, много ми је жао што опет не могу тамо доћи, јер је већ близу време када нове ученице долазе, и сад увек на тамо мислим, како ми је добро било и више никад онако добро нећемо доживети. Ја не могу никоме изрећи како је оно време брзо прошло. Драга г-це ја вам могу

препоручити једну врло добру ученицу за нашу милу школу. девојка је врло добра и из добре куће зове се Марица Винковић село Мало Наброте пошта Гашинци срез Баково. Сад примите много срдачних поздрава од мојих родитеља, а вама љуби руке ваша захвална ћерка

Аница Криштоф.

Избиште 6 III-935 год.

Многопоштована госпођице,

Опростите што се нисам до сада одазвао да вам пошаљем нашу родитељску благодарност за вашу ученицу а наше дете Мару, коју сте ви као васпитач и као рођена мајка бдили над њом, као и над осталим ученицама. Ви сте их просветили и сада могу и оне да шире домаћинство и са поносом да преносе и на друге оно што су Домаћичкој школи Краљева фонда научиле. Ми се поносимо, и редак је дан а да се не измењају посете у нашој кући, како из нашег села тако и из околних, доносе да виде радове које је Мара у њеној омиљеној школи научила. Наша Мара се труди да сваку заинтересује за право домаћинство, сваком објашњава и даје упутства у раду, и никада не заборавља њену г-цу управитељку и наставнице и г. Доктора и г. Рибара како сте се сви старали као родитељи. Многопоштована г-це моје перо нема речи да опише на осећање радости и захвалности за наше дете. Камо среће да имамо пуно таквих васпитача. Па мислим да су ученице поред рада у школи научиле су још и више и схватиле да проширују здрав темељ нашег национализма, који нико не може нарушити његово ширење и напредовање. Желимо вам да вас Бог обдари вечито здрављем да би и у будуће ваш рад наставили и утемељили.

Вечито захвални како отац тако и мати, а много вам је захвална и Марина Гако.

С поштовањем

Ж. Јовановић - Станчић

Избиште — Банат.

Милице Томашевић — Чачак.

Драга моја Милице, што си се ти ућутала, мора бити да си ти сад поличарка па немаш кад да пишеш. Ја ћу су-

коро за Сарајево па ћу проћи поред Чачка и волела бих да те видим, ја ћу ти јавити кад крећем. Све твоје и тебе срдечно поздравља

Лацковићева.

Вери Гогоћ — Браћевци — Цариброд,

Шта је с тобом драга моја Вера, зар си нас заборавила, госпођа и ја те често спомињемо и велимо што нам се Верче не јавља да и ту није неки младожења на прагу. Са твојим прими много поздрава од

Лацковићеве.

Роси Мандић — Херцеговки,

Е моја Росо баш си нас заборавила а ми тебе нисмо, спомињемо твој хлеб и твоју црну каву. Сад ћу скоро тамо по херцеговке. Сад сам једнако била на путу по нове ученице. У идућем броју јавићу вам код којих сам ученица била и како сам затекла. И овогодишње су ученице врло добре и вредне, да знаш само како лепо раде лику. Корпе за хлеб су им ванредно лепе чак наша Ивка босанка кере лику око корпе. Пиши не мој нас заборавити. Твоје све поздрава укљане. Воли те твоја

Лацковићева.

Мудрост и лудост

(у народним изрекама)

Боља је мудра глава, него долина њара.

Бољи је укор мудрога, него њохвала лудога.

Свакој рани има лека, а срамоти ни завика.

Лудаку не треба обесити звонце,

Познаћеш га одмах, само дај му новце.

Више се њојроши на њиће што њрује,

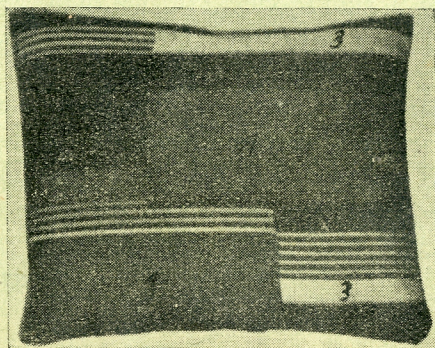
Но на књиге које народ уче и ѡпросвећује.

Прашњива соба — болест у свако доба.

Где је кућа чиста, здравље блиста.

ЈАСТУЧЕ ТКАНО ЧУПАВАЦ

1. Кафена боја (браун)
2. Црно на слици је црно па се не види број 2
3. Жуто као лимун.

Лице се ради као чупавац а доња страна обично ткана. А ако хоћеш можеш све радиши као обично ткање само метни те боје, врло лепо изгледа. И велике јастуке за миндерлук можеш овако ткаши.